

Seria - CINE ZICEȚI VOI CĂ SUNT EU?
Mesaj 6: Eu am venit să îi chem pe păcătoși!
Isus și noul popor al lui Dumnezeu

Tema centrală: Isus și noul popor al lui Dumnezeu: natura cuprinzătoare și diversă a noii societăți a lui Dumnezeu.

I. Introducere

A. Situația actuală de pandemie

- Cine și în ce condiții poate intra la Kaufland, în piață, restaurant, la operă, școală, pescuit, piscină sau la biserică?

Criteriile au de-a face cu limitarea răspândirii virusului, protecția oamenilor, în special cei vulnerabili, și cu măsurile economice pe termen lung.

Cine și după ce criterii poate cineva să intre în Împărăția cerurilor, să aparțină noului popor al lui Dumnezeu?

Azi vom privi la Isus ca la Cel care ne invită să accedem în noul popor al lui Dumnezeu. Pe cine și după ce criterii invită Isus să aparțină noii familii a lui Dumnezeu? Cine se califică, cine merită să fie cetățean al Împărăției?

B. Temele prezentate din Evanghelia după Marcu

1. Tu ești Fiul Meu preaiubit! - Cristos, Fiul lui Dumnezeu
2. Împărăția lui Dumnezeu este aproape!
3. Nu am mai văzut niciodată așa ceva!
4. Veniți după Mine!
5. Cu ce să asemănăm Împărăția lui Dumnezeu?
6. Azi – Eu am venit să îi chem pe păcătoși

II. Noul popor al lui Dumnezeu – format nu pe criterii etnice, de rasă, sex, de inteligență, posesiuni, talente, stare socială, apartenență politică, ci pe baza credinței în mesajul provocator al lui Isus: *Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!*

A. Marcu 2:15-17 – Isus cheamă în Împărăție pe toți oamenii, adică pe cei păcătoși. Nu toți își recunosc, însă, acest statut.

Pe când ședea Isus la masă în casa lui Levi, mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu ucenicii Lui; căci erau mulți care mergeau de obicei după El. Cărturarii și fariseii, când L-au văzut mâncând cu vameșii și cu păcătoșii, au zis ucenicilor Lui: „De ce mănâncă El și bea cu vameșii și cu păcătoșii?” Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” (Marcu 2:15-17)

Categoriile aflate în proximitatea lui Isus în acest episod din lucrarea Lui:

- Levi, colegi vameși, alte persoane descrise ca păcătoși, ucenicii; cărturarii și fariseii
- Descrierea lucrării pe care o face Isus: nu lucrează cu cei sănătoși – cei care se consideră neprihăniți, ci cheamă pe cei bolnavi – păcătoși.

Cine intra în această categorie a celor *păcătoși*?

Ce păcate sunt evidențiate de Isus sau de evanghelistul Marcu în Israelul primului secol?

- **necredința**: *Nu este Acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici între noi?” Și găseau o pricină de poticnire în El. Dar Isus le-a zis: „Un proroc nu este disprețuit decât în*

patria Lui, între rudele Lui și în casa Lui.” N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. Și Se mira de necredința lor. (Marcu 6:3-6)

Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plângeau și se tânguiau. Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o. După aceea S-a arătat, în alt chip, la doi dintre ei, pe drum, când se duceau la țară. Aceștia s-au dus de au spus lucrul acesta celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut. În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviați. (Marcu 16:10-14)

- **împietrirea inimii:** *Atunci, rotindu-Și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă. (Marcu 3:5)*

- **desconsiderarea** lucrării lui Isus, cu origine și mijloace demonice: *Și cărturarii care se coborâseră din Ierusalim ziceau: „Este stăpânit de Beelzebul; scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor.” (Marcu 3:22)*

- **indiferența, neglijarea, desconsiderarea** Cuvântului lui Dumnezeu: *... dar după ce l-au auzit, vine Satana îndată și ia Cuvântul semănat în ei. (Marcu 4:15)*

- **abandonarea Cuvântului** dacă ascultarea presupune suferință și persecuție: *și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el. (Marcu 4:17)*

- **îngrijorările** sau posesiunile și plăcerile vieții sunt mai presus de ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu: *dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftetele altor lucruri, care îneacă Cuvântul și-l fac astfel neroditor. (Marcu 4:19)*

- **legalismul, formalismul și regulile umane** în locul ascultării de adevărul lui Dumnezeu: *Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci*

omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.” (Marcu 7:6-8)

- **preocuparea pentru standardele exterioare** pentru a ascunde corupția interioară: *El le-a zis: „Și voi sunteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic din ce intră în om de afară nu-l poate spurca? Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pântece, și apoi este dat afară în hazna.” A zis astfel, făcând toate bucatele curate. El le-a mai zis: „Ce iese din om aceea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furțișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și spurcă pe om.” (Marcu 7:18-23)*

- **ipocrizia**: *Isus le dădea în grijă și le zicea: „Luați seama, să vă păziți bine de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod!” (Marcu 8:15; similar Marcu 12:38-40)*

- **o viață centrată pe sine** în contrast cu una devotată lui Cristos: *Apoi a chemat la El norodul împreună cu ucenicii Săi și le-a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui. Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” (Marcu 8:34-38)*

- **mândria**: *Când era în casă, Isus i-a întrebat: „Despre ce vorbeați unul cu altul pe drum?” Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să știe cine este cel mai mare. Atunci Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!” (Marcu 9:33-35; similar Marcu 10:42-45)*

- **diverse păcate nespecificate:** *Dar, dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare.*

Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini, și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge.

Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât să ai două picioare, și să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge.

Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi, și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge. (Marcu 9:42-48)

- **divorțul:** *„Moise”, au zis ei, „a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărțire și s-o lase.” Isus le-a zis: „Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta. Dar de la începutul lumii „Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup.” Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” (Marcu 10:4-9)*

- **denaturarea lucrării lui Dumnezeu pentru câștig personal/comunitar:** *Și-i învăța și zicea: „Oare nu este scris: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate neamurile”? Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” (Marcu 11:17)*

- **neiertarea** - *Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.” (Marcu 11:25-26)*

- **rebeliunea**, împotrivire, respingere, crimă față de trimisul lui Dumnezeu: *Mai avea un singur fiu preaiubit; la urmă, l-a trimis și pe el la ei. „Vor primi cu cinste pe fiul meu!”*, zicea el. *Dar vierii aceia au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm, și moștenirea va fi a noastră.” Și au pus mâna pe el, l-au omorât și i-au aruncat trupul afară din vie.* (Marcu 12:6-8)

- **interpretarea eronată a Scripturilor**, necunoașterea lui Dumnezeu: *Drept răspuns, Isus le-a zis: „Oare nu vă rătăciți voi, din pricină că nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?”* (Marcu 12:24)

- **defocalizarea**, lipsa de veghere, delăsarea față de responsabilitățile primite: *Se va întâmpla ca și cu un om plecat în altă țară, care își lasă casa, dă robilor săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui și poruncește portarului să vegheze. Vegheați, dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!”* (Marcu 13:34-37)

- **trădarea, abandonarea**: *Pe când ședeau la masă și mâncau, Isus a zis: „Adevărat vă spun că unul din voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde.”* (Marcu 14:18)

- **invidia** ce a dus la acuzații injuste și condamnare: *Căci pricepuse că preoții cei mai de seamă din pizmă Îl dăduseră în mâna lui.* (Marcu 15:10)

- **disprețul**, desconsiderarea, bătaia de joc, batjocura, luarea în râs: *Tot astfel și preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii, își băteau joc de El între ei și ziceau: „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine însuși nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!” Cei răstigniți împreună cu El, de asemenea, își băteau joc de El.* (Marcu 15:31-32)

Cine se mai descrie sau se simte azi un păcătos?

Cum definim azi păcatul? Ce mai este considerat păcat?

De ce am avea nevoie azi de Cristos, de la ce ne salvează azi Cristos?

Iată câteva analize ale situației contemporane în ce privește conștiința și noțiunea păcatului.

Cornelius Plantinga jr., Nu astfel trebuia să fie – un breviar al păcatului, ed. Kerigma, Oradea, 2019

Desigur, mândria însăși este încă împreună cu noi. Oamenii sunt încă îndrăgostiți de ei înșiși. Profesorii pleacă încă de la ședințele corpului didactic simțindu-se mai iluminați de lucrurile pe care le-au spus decât de cele pe care le-au auzit. Oamenii continuă să se simtă jigniți atunci când admiratorii le oferă laude sincere, dar moderate, care le limitează meritul.

Aceasta este o cultură în care elevii își întrec colegii asiatici nu în abilități matematice, ci în încrederea pe care o au în ei înșiși cu privire la abilitățile lor matematice. În această cultură, criticii literari de avangardă îi învață pe „cititorii imperiali” că a lor contribuție la textul unui Milton este mai importantă decât ceea ce textul le aduce lor, iar predicatorii la modă sugerează că problema principală a celor ce fraudează economiile și împrumuturile stă în faptul că nu se iubesc pe sine înșiși în mod necondiționat. La urma urmei, nu au vorbit Isus și Pavel atât de mult despre dragoste? “Îl pot vedea chiar acum, spune John Alexander, pe Isus rostind cu blândețe: Vai de voi cărturari și farisei! Oameni de treabă – dar cu respectul de sine prea puțin dezvoltat” (Matei 23:13-36). Sau pe Pavel scriind iudaizatorilor: “Nici circumcizia și nici lipsa ei nu contează, ceea ce contează este să vă simțiți bine cu privire la voi înșivă” (1 Corinteni 7:17).

Într-o cultură centrată pe ea, dorința devine nevoie (poate chiar datorie), eul înlocuiește sufletul, iar viața omenească degenerază în gălăgia unor autobiografii aflate în competiție. Oamenii sunt fascinați de ceea ce simt - și de modul în care se simt cu privire la ceea ce simt. Într-o astfel de cultură și în paroxismul unei astfel

de fascinații, eul există pentru a fi explorat, cultivat și exprimat, dar nu și disciplinat sau temperat. Religia egocentristă, afirmă David Wells, elimină teologia și adevărul obiectiv:

Teologia devine terapie... Interesul biblic față de neprihănire este înlocuit cu căutarea după fericire, sfințenia e înlocuită de plenitudine, adevărul, de simțire, etica, de faptul de a te simți bine cu privire la sine. Lumea se restrânge la orizontul circumstanțelor personale, comunicarea credinței se reduce la un cerc de prieteni personali. Trecutul se retrage. Biserica se retrage. Lumea se retrage. Nu mai rămâne decât eul.

Pentru a-și atinge adâncul, răul trebuie să arate cât se poate de bine. Răul trebuie să cheltuiască mult pe machiaj. Ipocriții trebuie să petreacă mult timp pentru a-și șlefui comportarea și imaginea.

“Ipocrizia este un omagiu pe care viciul îl aduce virtuții.” (La Rouchefoucauld, *Maxime*).

Esența păcatului constă mai degrabă în refuzul persistent de a tolera un sentiment al păcatului, de a-ți asuma responsabilitatea pentru păcat, de a trăi cu știința dureroasă a acestuia și de a urma calea smerită a pocăinței. Oamenii răi sunt în același timp conștienți de răutatea lor, dar caută cu disperare să se împotrivescă acestei conștientizări.

Într-o trilogie de lucrări pătrunzătoare, Merold Westphal cugetă asupra diferenței dintre adevărul religiei și utilitatea religiei. “Necredința nu este singura modalitate de a suprima adevărul despre Dumnezeu,” afirmă Westphal. “Nu e decât modalitatea cea mai cinstită.”

Utilizările corupte și egoiste ale religiei în mod firesc dau curs unor idei false despre religie și despre religia lui Dumnezeu, dar alarmant este că pot da curs și unor idei adevărate. De exemplu, creștinii s-au folosit adesea de asprimea legii lui Dumnezeu pentru a schilodi și disprețui viața altora și au folosit harul lui Dumnezeu pentru a disculpa și împodobi propria lor viață.

Ar trebui probabil să remarcăm, susține Westphal, că critica făcută de atei suspiciunii “religiei utile” seamănă de multe ori cu ceea ce profeții biblici și Isus au avut de spus. El ne sfătuiește ca, înainte de a încerca să obținem puncte împotriva sofismelor genetice și argumentelor *ad hominem* ale ateilor moderni, înainte de a “întoarce suspiciunea împotriva suspiciunii”, ar trebui să adoptăm *autosuspiciunea* “drept hermeneutică a Postului Mare”. Ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca, în propria noastră religie, “ceea ce ni se prezintă drept virtute altruistă să fie, din perspectiva motivelor și a funcției, doar un viciu egoist, îmbrăcat în haine de duminică.”

Inventarea unor povești acoperitoare, refuzul de a ne cerceta propriile noastre motive, ascunderea propriilor noastre minciuni sub chipul rafinamentului și răstălmăcirea și utilizarea religiei – toate aceste mișcări corup. După cum susține Butler, ele introduc falsitatea în viața noastră. În același timp, ele depun mărturie în favoare dorinței noastre aproape disperate de a salva aparențele, chiar înăuntrul propriului nostru suflet. Vrem să salvăm cel puțin imaginea noastră despre imaginea lui Dumnezeu. Vrem să susținem mascarada chiar în inimile noastre.

De fapt, prima parte a afirmației lui Isus, *Pocăiți-vă... și credeți în Evanghelie*, se aplică poporului lui Dumnezeu, bisericii Lui, nu este doar pentru lumea străină de Dumnezeu.

În Apocalipsa 2-3, Isus a dat porunci ferme bisericilor Sale în legătură cu păcatele lor:

Efes: Adu-ți aminte, pocăiește-te ...

Pergam: Pocăiește-te ...

Tiatira: Rezistați ...

Sardes: Veghează! Întărește ce rămâne, adu-ți aminte, supune-te, pocăiește-te ...

Laodiceea: Fii cinstită, pocăiește-te ...

B. Discipolii lui Cristos, membri în familia lui Dumnezeu și cetățenii noii Împărății – ascultă, împlinesc voia lui Dumnezeu, Evanghelia Împărăției, Evanghelia lui Isus

Atunci au venit mama și frații Lui și, stând afară, au trimis să-L cheme. Mulțimea ședea în jurul Lui, când I-au spus: „Iată că mama Ta și frații Tăi sunt afară și Te caută.” El a răspuns: „Cine este mama Mea și frații Mei?” Apoi, aruncându-Și privirile peste cei ce ședeau împrejurul Lui: „Iată”, a zis El, „mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.” (Marcu 3:31-35)

Care este deci voia lui Dumnezeu pentru copiii Lui?

1. Împlinirea planului de răscumpărare și salvare a omenirii
2. Voia Lui morală
3. Voia specifică pentru viața și destinul fiecărui credincios

Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. (Romani 12:1-2)

Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeul păcii va fi cu voi. (Filipeni 4:8-9)

A gândi, a lua în calcul, a considera, a da valoare acestor virtuți.

- adevărat, onest

- vrednic de cinste, onorabil, nobil, venerabil

- drept, asumarea și îndeplinirea datoriilor și responsabilităților, satisfacerea obligațiilor
- curat, puritate în gândire și acțiune
- demn de iubit, *prosfîle*- doar aici în NT și nu se regăsește pe alte liste ale virtuților în literatura clasică; a câștiga admirația și afecțiunea celorlați, în contrast cu a stârni ostilitate și amărăciune
- demn de primit, *eufemos* – doar aici în NT, a avea o reputație bună, vorbit de bine

Pavel continuă acum cu lucruri specifice pe care să le facă. Unele sunt deprinse din ucenicia practică cu ei. Altele din tradiția adusă de el, altele din mesajele și conversațiile cu el, altele din modelul lui.

Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste. (Efeseni 4:16)

Fiecare membru al trupului lui Cristos este responsabil de oferirea și primirea celor necesare creșterii pentru o comunitate sănătoasă.

C. Dumnezeu își dorește și aduce fiii și fiice la glorie; Isaia 56 – extinderea poporului lui Dumnezeu de la evrei la celelalte etnii

Străinul care se alipește de Domnul să nu zică: „Domnul mă va despărți de poporul Său!” Și famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!” Căci așa vorbește Domnul: „Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut și vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge. Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi

voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” Așa vorbește Domnul Dumnezeu care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: „Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el.” (Isaia 56:3-8)

Căci îndată, o femeie, a cărei fetiță era stăpânită de un duh necurat, a auzit vorbindu-se despre El și a venit de s-a aruncat la picioarele Lui. Femeia aceasta era o grecoaică, de obârșie siro-feniciană. Ea îl ruga să scoată pe dracul din fiica ei. Isus i-a zis: „Lasă să se sature mai întâi copiii; căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.” „Da, Doamne”, I-a răspuns ea, „dar și căteii de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor.” Atunci Isus i-a zis: „Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit dracul din fiica ta.” Și când a intrat femeia în casa ei, a găsit pe copilă culcată în pat; și ieșise dracul din ea. (Marcu 7:25-30)

Sutașul care stătea în fața lui Isus, când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (Marcu 15:39)

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. (Marcu 16:15)

i. Atenționarea asupra celor bogați, nu imposibilitatea de a accede în Împărăție

Isus S-a uitat împrejurul Lui și a zis ucenicilor Săi: „Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!” Ucenicii au rămas uimiți de cuvintele Lui. Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu!” Ucenicii au rămas și mai uimiți și au zis unii către alții: „Cine poate atunci să fie mântuit?” Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: „Lucrul acesta este cu

neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu puțință la Dumnezeu.” (Marcu 10:23-27)

ii. Sunt surprinși cei care erau convinși că aparțin Împărăției, dar cărora Isus le curmă visele și aroganța. Celor care credeau că au ca tată pe Avraam Isus le spune că îl au ca tată pe Diavolul.

Și fariseii și cărturarii L-au întrebat: „Pentru ce nu se țin ucenicii Tăi de datina bătrânilor, ci prânzesc cu mâinile nespălate?” Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.” (Marcu 7:5-8)

D. Biserica locală – manifestarea Împărăției în zilele noastre
Principiile Împărăției sunt funcționale și roditoare în noua familie, biserica Lui

- Principiul adevărului și autorității
- Principiul creșterii, rodirii și multiplicării
- Principiul relevanței și integrității
- Principiul responsabilității

1. Modalitatea contemporană de a extinde familia lui Dumnezeu

Biserica este poporul lui Dumnezeu prin faptul că i s-a arătat îndurare să-i aparțină în exclusivitate Lui, format din toate etniile pământului prin credința în Cristos pentru a îndeplini misiunea Lui pe pământ.

Ca și cetățeni ai poporului lui Dumnezeu, avem nu doar privilegiul ci și responsabilități. Avem o menire, trăim pentru un scop, pentru Cineva. Avem o experiență memorabilă cu Dumnezeu, de la un trecut rușinos, alienați - străini și

inamici față de Dumnezeu, la un prezent în lumină și îndurare, la un viitor incomensurabil, magnific.

2. Ce oameni și din ce spectru al societății vin azi oamenii în familia lui Dumnezeu?

Mărturia dr. Ioan Boilă, nepotul lui Iuliu Maniu -

https://adevarul.ro/locale/cluj-napoca/cinci-intamplari-iuliu-maniu-istorisite-ultimul-nepot-prezenta-fost-binecuvantare-noi-1_5f491dfd5163ec427168c835/index.html

Ioan Boilă nu mi-a vorbit mult despre greutățile din închisorile comuniste, dar mi-a dăruit o carte pe care a scris-o pe această temă: „Ziduri cu ferestre spre cer”. Nepotul lui Maniu consideră că cei opt ani petrecuți în gulagul comunist din România au fost un dar: „pot spune acum, când privesc această perioadă, că ea a fost benefică pentru întreaga mea viață, firește, în primul rând din punct de vedere spiritual”. Boilă povestește cum condițiile teribile din închisoare l-au făcut să descopere cu adevărat credința, fapt care i-a schimbat radical modul în care privește viața.

„Este îngrozitor să te vezi dintr-o dată pus în lanțuri și împins spre o noapte fără stele unde știai că moartea există și te pândește la tot pasul. Fiecare scoatere la anchetă, fiecare bătaie în ușa celulei, fiecare zi de foame, frig și amenințări puteau fi un semn de la ea. De multe ori te culcai și te sculai cu prezența ei și cu teama de ea. Singurătatea în suferință este cel mai bun climat pentru meditația asupra morții. Îți venea în minte mereu ce spun cei trecuți prin moarte clinică: tunelul de întuneric, lumina de la capătul lui, filmul vieții care trece prin fața ochilor. Închideai ochii și încercai să trăiești pe viu această experiență a morții. Rezultatul era tragic. Balanța se înclina vertiginos spre talerul cu păcate, egoisme, dezordine morală, uitarea lui Dumnezeu. Aveai brusc revelația că nu ești deloc pregătit de moarte, că înfățișarea în fața Marelui Judecător ar fi un dezastru pentru tine, că trebuie neapărat să o eviți, să o amâni. Și astfel sfârșeau în angoasă, în neliniște, în groază. (...) În fața morții, singura cale adevărată de salvare este credința,

speranța și iubirea. Celelalte sunt iluzii. Singurul care a învins moartea a fost Iisus Hristos, și El a promis tuturor celor care cred în El că a biruit-o și pentru ei. Poarta închisorilor comuniste era o poartă spre moarte, dar în același timp deschidea o mulțime de porți spre viață. Mulți, trecând pe lângă moarte în gulagul comunist au înțeles ce este adevărata viață și cum o putem câștiga. Astfel, valea plângerilor, a lacrimilor și a morții poate deveni prin credință o vale a speranței și iubirii.”

Iată și mărturia unui membru al bisericii noastre despre întâlnirea cu Isus, schimbarea produsă și ascultarea de Evanghelie:

S-a născut într-o familie de religie catolică și nu prea îi plăcea să meargă la biserică. A ajuns după readmiterea din toamnă la un liceu creștin, unde deși a putut afla multe lucruri despre Dumnezeu, totuși avea o serie de întrebări la care nu găsea răspunsuri. A urmat o perioadă dificilă. N-a înțeles de ce trecea prin atâtea greutăți. Tatăl a murit în 1993, iar mama în 2000. Parcă Dumnezeu îl uitase. Vreo 2-3 ani nu a mai fost la biserică. A început să-și caute sensul în ceea ce lumea putea oferi: petreceri, internet, uneori discoteci, așa că mergea oriunde cu prietenii lui. Mediul din armată l-a făcut mai răutăcios, mai rece și cu un comportament urât. Devenise nefericit și plictisit de viață. Fratele lui l-a invitat la o tabără de limba engleză cu studenții. A fost impresionat de atmosfera din tabără, căldura multora și prietenia de care dădeau dovadă. L-au acceptat și asta a contat mult. După tabără a început introspecția. Și-a dat seama cât este de departe de Dumnezeu. Și-a pus câteva întrebări: ”Oare așa voi trăi de acum încolo, făcând în continuare ceea ce doresc, fără să țin cont de dragostea și de poruncile Lui? Voi trăi ca și când Dumnezeu n-ar exista? La o emisiune creștină a înțeles că deși el fugea de Dumnezeu, acesta îl caută și îl iubește acceptându-l așa cum este. Atunci și-a cerut iertare, i-a cerut să îl curățească și i-a dat viața așa cum era ea. Încet-încet, viața lui s-a schimbat. În locul deznădejdiei a apărut speranța, în locul tristeții a apărut bucuria, în locul neliniștii a apărut pacea, în locul îndoielilor a apărut siguranța. Mai ales a experimentat mila, răbdarea, îndurarea și dragostea lui Dumnezeu. Viața a căpătat un sens nou de când i-a dat-o lui Isus și știe că

merită să trăiască pentru El. Nu crede că există ceva mai important decât o viață în ascultare de Dumnezeu.